

WE WISH YOU
A MERRY X-MAS
AND A HAPPY
NEW YEAR!

DUE TO THE
CHRISTMAS BREAK
THERE WILL BE
NO OBSERVANT
IN THE COMING
WEEKS.

THE FIRST ISSUE
OF 2019 WILL BE
PUBLISHED
ON THURSDAY
10 JANUARY

Illustration: Simone Golob

U-raad is kritisch, kwaliteitsafspraken geen hamerstuk

De kwaliteitsafspraken, die gistermiddag na het ter perse gaan van *Observant* op de agenda van de universiteitsraad stonden, zullen hoogstwaarschijnlijk niet zonder slag of stoot worden goedgekeurd. Dat bleek vorige week tijdens de gezamenlijke vergadering van twee U-raadscommissies.

Er was kritiek op het mentorprogramma, de invulling van de intensieve onderwijsuren en de betaling van de onderzoekstaak van universitaire docenten uit de studievoorschotmiddelen.

De basisbeurs is in 2015 afgeschaft, het geld dat daardoor vrijkomt (een slordige 550 miljoen in zes jaar; de zogenoemde studievoorschotmiddelen), moeten universiteiten en hogescholen investeren in de verbetering van hun onderwijs. In Maastricht loopt het bedrag op van 5,2 miljoen in 2019 tot 15,9 miljoen in 2024. Eind november leverden de

faculteiten na een positief advies van de faculteitsraden hun zogenoemde kwaliteitsafspraken in. In deze eerste ronde stonden kleinschalig intensief onderwijs, begeleiding van studenten en 'professionalisering' van docenten centraal. De universiteitsraad heeft het laatste woord.

Onderzoekstaak

Het belangrijkste punt van kritiek kwam vorige week meteen aan de orde: wordt de onderzoekaanstelling (meestal 30 tot 50 procent van het takenpakket) van nieuwe stafleden betaald uit de gelden die bedoeld zijn om het onderwijs te verbeteren? Jazeker, zei rector Rianne Letschert. Maar, reageerde een raadslid, geld dat op die manier wordt besteed heeft toch geen effect op kleinere onderwijsgroepen (maximaal 15), meer (zeven) intensieve contacturen per week en een mentorprogramma?

Lees verder op pagina 10

UM budget: more students, more buildings, fewer reserves

Maastricht University is going to spend 2.2 million more next year than it receives. This has to do with previously planned investments in faculties and sustainability measures at Tapijn. Money has already been set-aside for this (designated reserves).

"We are satisfied with the budget," said vice chairman of the Executive Board, Nick Bos, to two committees of the University Council last week. Regular expenditure is not higher than the income (turnover: 462 million euro). The UM will get in the red, but this is because of using savings set aside for planned investments. These concern the introduction of the new strategy at the School of Business and Economics and further growth – including the temporary appointment of young talent, increasing the number of PhD research projects, and the start of various laboratories - at the Faculty of Health Medicine and Life Sciences. Bos also pointed out that for the first time in years, most vacancies have actually been filled. At the moment, there are 3879 FTEs (full jobs), 211 more than last year.

The university wants to grow considerably over the next five years. The number of students is expected to grow by three thousand, bringing the total number up to 21 thousand by 2023. The growth is not only achieved by the influx of

new students for the existing study programmes, but also by introducing new bachelors' programmes, such as Digital Society (FASoS), Global Studies (UM-wide) and Business Engineering (SBE). Whether the estimated increase for new members of staff (almost 6 per cent to 4109 FTE) will be sufficient to realise important objectives such as workload reduction, smaller tutorial groups, and more intensive contact hours, only time will tell.

At the same time, buildings will be added and others will be renovated. "In the coming years, we are going to invest millions in laboratories, a Data Science building and the biomedical centre, Tapijn and the renovation of Universiteitssingel 50", says the director of Finance, Ruud Bollen. "We will pay that from our cash position and where necessary bridging loans." To ensure that spending remains balanced with the accommodation income, the square metre rate paid by faculties and service centres will increase by three euro annually.

The two committees of the University Council already accepted the budget last week, with the exception of the quality agreements (see elsewhere in this *Observant*). The budget and the quality agreements were on the University Council's agenda on Wednesday, after *Observant* had gone to press.

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Foto: Flikken Maastricht

Politie in bestuursgebouw

Verschillende wagentjes, camera's, beeldschermen en een filmploeg blokkeerden afgelopen maandag de achteringang van het Sint Servaasklooster 32. Voor het bestuursgebouw van de Universiteit Maastricht werden opnames gemaakt voor de politiserie *Flikken Maastricht*. Het dertiende seizoen van die serie startte afgelopen vrijdag.

Bezoekers en het overige verkeer werden door medewerkers van de serie onderaan de Berg tegengehouden en mochten pas langs als er niet gefilmd werd. Victor Reinier, Floris Wolfs in de serie, liep de Minderbroedersberg samen met een geluidsman met een lange stok enkele keren op en af.

Ook in het bestuursgebouw werd er gefilmd. In het Sint Servaasklooster 32, waar de redactie van *Observant* huist, zijn geen schoten gehoord. Het college van bestuur en de andere medewerkers zijn dus waarschijnlijk ongedeerd. Of rechercheur Wolfs de voorzitter van het college heeft verhoord, is onduidelijk. Tijdens de opnamen was het onmogelijk om het gebouw te betreden.

Project X Maastricht

De gordijnen hangen inmiddels, de toiletten en douches werken, en het is er zeker geen varkensstal meer. De renovatie van het Annadalcomplex is zo goed

als klaar. Reden voor een feestje dus. Op 14 december is er aan de Brouwersweg een housewarming voor de bewoners van de 217 nieuwe kamers en de omwonenden.

De drank en snacks zijn gratis, dus de studenten zullen wel komen, maar hoeveel buurtbewoners er zijn is nog maar de vraag. Die waren in eerste instantie niet blij met nog meer studenten in de wijk. Al was de buurt op de laatste informatieavond te spreken over de aanpak van de universiteit. Die avond werd er door Maurice Evers, afdelingshoofd studentenhuysvesting van de Universiteit Maastricht, al gepeild of er animo was voor een feestje in december. Dat leek destijds wel het geval. Er zijn dertig omwonenden aangeschreven, laat Evers weten. "Die hebben we ook gevraagd om de rest van de buurt te informeren." Nu maar hopen dat zij er geen openbaar evenement van hebben gemaakt op Facebook, want een project X Maastricht is niet de bedoeling.

Studente uit Maastricht is held in vliegtuig

"Studente in vliegtuig voorkomt dat man blind wordt", kopten verschillende media gisteren. Zo'n bericht trekt natuurlijk de aandacht: hoe komt die man bijna blind? Wie is die studente?

Julia Bels, vijfdejaars geneeskundestudente

aan de Universiteit Maastricht, trok zich tijdens haar vlucht van Weeze naar het Marokkaanse Fez, haar vakantiebestemming, het leed aan van een Nederlandse man die veel pijn had aan zijn oog. "Zijn oog zag rood en was aan het tranen. Toen ik met een zaklamp scheen, reageerde zijn pupil niet meer", vertelt de studente uit Maasmechelen aan de Belgische krant *Het Laatste Nieuws*.

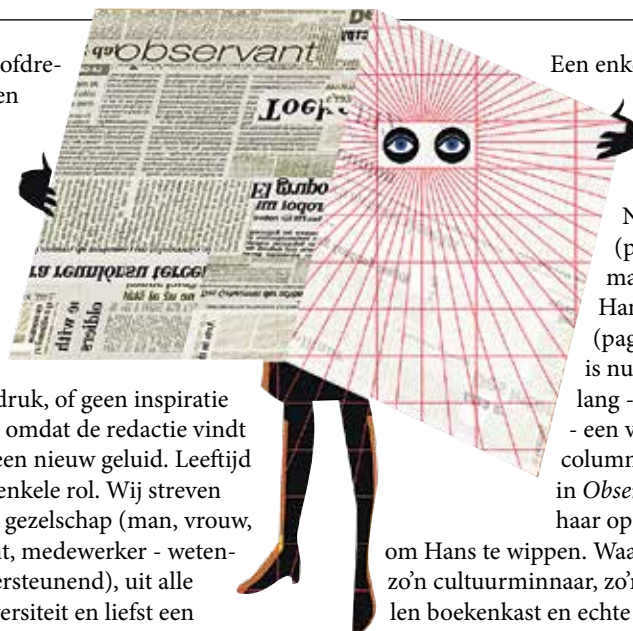
Daarop adviseerde ze de copiloot een tussenlanding te maken; de man riskeerde blind te worden. Bels' advies werd opgevolgd; in het Spaanse Girona werd de man

opgehaald door een ambulance. Waarom de man, die blijkbaar een operatie achter de rug had vanwege loslatend netvlies, toch besloot te vliegen, is een raadsel. De chirurg liet een gasbel achter om het oog na de operatie wat extra steun te geven, schrijft de krant. Een gasbel en grote drukschommelingen: dat kan niet goed gaan. "Vaak vraagt men niet te vliegen of te duiken na zo'n operatie", zegt Bels. De man zal een lange autorit staan te wachten als hij uit het Spaanse ziekenhuis wordt ontslagen. Richting Nederland hoogstwaarschijnlijk.

Een enkele columnist blijft voor altijd, althans in mijn hoofd

Op zondag 2 december kreeg columnist Philip Freriks live in de uitzending van het radioprogramma *OVT* (Onvoltooid Verleden Tijd) van de VPRO zijn ontslag aangezegd. De columnist wist van niks, reageerde verbaasd en verbolgen, waarna de geschrokken presentator zijn excuses aanbood. Het zou gaan om een misverstand. Niemand wilde hem weg hebben. Nog voor Freriks van de schok bekomen was, hoorde hij dat collega-columnist John Jansen van Galen meer wist. Die vertelde: "We gaan

verjongen zei de hoofdredacteur en we nemen afscheid van Philip Freriks en Alexander Münninghoff. Ik was blij verrast, want ik ben 78." Columnisten komen en gaan, ook bij *Observant*. Soms gaan ze uit eigen beweging, te druk, of geen inspiratie meer. Soms gaan ze omdat de redactie vindt dat het tijd is voor een nieuw geluid. Leeftijd speelt daarbij geen enkele rol. Wij streven naar een gemeleerd gezelschap (man, vrouw, jong én oud, student, medewerker - wetenschappelijk én ondersteunend), uit alle hoeken van de universiteit en liefst een keur aan meningen en opvattingen vertegenwoordigend.

Een enkeling blijft voor altijd, althans in mijn hoofd. Ik denk aan Nico Baakman (pagina 3), maar ook aan Hans Philipsen (pagina 14). Hij is nu 83 en al heel lang - sinds 2002 - een vertrouwd columnistgezicht in *Observant*. Geen haar op ons hoofd

om Hans te wippen. Waar vind je nog zo'n cultuurminnaar, zo'n omgevalen boekenkast en echte academicus die wekelijks zijn licht over een zelf gekozen onderwerp laat schijnen? En

kritisch ook, om te beginnen op zichzelf. "Zul je het zeggen als je vindt dat mijn stukken onder de maat raken?", vroeg hij ooit. Ik heb het nooit hoeven zeggen. Inmiddels, zo weet ik, heeft hij een paar getrouwen - zijn vrouw Neeltje voorop - om zich heen die de stormvlag hijsen, mocht het nodig zijn. Iedere week spreken we elkaar even door de telefoon. Een tijd geleden vertelde Hans dat hij erover dacht om te stoppen, misschien al na Kerst. Waarom? Hij merkt dat alles meer tijd gaat kosten en vindt het wel mooi geweest. Deze week belden we weer. En Hans, vroeg ik, weet je al wat je doet? Ja, hij blijft nog even, tot 20 juni 2019. Dan verschijnt de laatste column van Hans Philipsen in *Observant*. Ik mis hem nu al.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

Master Mental Health eindelijk naar FPN UM grootste stijger vrouwelijke profs

De master Mental Health verhuist – indien het college van bestuur het goedkeurt – van de Faculty of Health, Medicine and Life sciences naar de faculteit psychologie en neurowetenschap. Beide faculteitsraden hebben met dit voornemen ingestemd, bij FPN zelfs onder applaus. Het masterprogramma heeft een lange geschiedenis en was ooit onderdeel van een dispuut tussen beide faculteiten.

De master is ontstaan vanuit de track geestelijke gezondheidszorg (nu ook mental health) van de bachelor gezondheidswetenschappen van FHML. Toen in 2007 het departement medische, klinische en experimentele psychologie (DMKEP), dat het onderwijs in zowel de bachelortrack als het masterprogramma ver-

zorgde, overging naar FPN bleef het studieprogramma bij FHML.

De overgang van DMKEP had nogal wat voeten in de aarde. Het werd door bestuurders bij gezondheidswetenschappen als een grote aderslating gezien. “Het kan niet, DMKEP is van strategisch belang voor onze faculteit”, zei toenmalig decaan Frits van Merode in *Observant*. De groep vertrok uiteindelijk toch, maar het onderwijs bleef lang een gevoelig punt. “Nu was de tijd rijp”, zegt Rob Ruiter, vice-decaan onderwijs bij FPN.

Uiteindelijk is de overheveling alleen een administratieve, aan de inhoud van de master verandert niets. “Wij kregen tot nu toe een vast bedrag van FHML en zij de verzekering van ons dat we 90 procent van het onderwijs zouden verzorgen. Dat betekende dat we

iedere keer moesten nagaan of dat percentage daadwerkelijk gehaald was”, zegt Ruiter. “Ook hadden de docenten te maken met twee examencommissies, twee examenreglementen. Het was een moeilijk te managen situatie. Dit is veel handiger.”

In financieel opzicht verandert er weinig. In plaats van betaald te worden door FHML voor hun onderwijs, krijgt FPN nu de rijksbijdrage per student. De psychologen blijven het onderwijs in de track mental health van de bachelor gezondheidswetenschappen verzorgen. Ruiter: “De doorstroom van de bachelor naar de master moet soepel blijven. Als we iets aanpassen aan de master gaat dat in goede afstemming met FHML en de bachelor.”

Cleo Freriks

Aan bijna alle Nederlandse universiteiten is het aantal vrouwelijke hoogleraren gestegen in 2017. De grootste stijging staat op naam van de Universiteit Maastricht: van 20,9 (in 2016) naar 24,4 procent. Dit blijkt uit de Monitor Vrouwelijke Hoogleraren die woensdag is gepresenteerd door het Landelijk Netwerk Vrouwelijke Hoogleraren (LNVH). De UM staat hiermee op een vijfde plek op de nationale ranglijst; Utrecht, Leiden en Nijmegen doen het nog iets beter. De Open Universiteit voert de lijst aan met 30,1 procent vrouwelijke professoren. Het LNVH berekende dat met het huidige groeitempo “we echter pas in 2048 een evenwichtige man/vrouw verdeling onder hoogleraren bereiken”. Lees meer op www.observantonline.nl

WD

Maastricht Europe Days: ‘Ik ben (niet) zo boos’

Foto: Loraine Bodewes

Gouverneur Theo Bovens en burgemeester Annemarie Penn-te Strake Foto: Observant

“Wij zijn niet zo goed in protesteren, hè”, zegt rector Rianne Letschert tegen burgemeester Annemarie Penn-te Strake als ze met een stift in de hand boven een maagdelijk wit protestbord gebogen staat. Even later laat ze zich fotograferen met de tekst “Genuine dialogue means listening to ALL different voices”.

Het is vrijdagmiddag, het startschot voor de Maastricht Europe Days, onderdeel van ‘Maastricht, Working on Europe’-programma, is gevallen. Naast onder andere de inaugurele rede van prof. Mathieu Segers (zie pagina 7), een jongerendebat, de vertoning van de docu-

mentaire *The Trial of Ratko Mladić* in Lumière, staat de opening van Studio Europa aan het Onze Lieve Vrouweplein op de agenda: een werkplaats, opgericht door de gemeente, provincie en universiteit, waar burgers, beleidsmakers en wetenschappers gezamenlijk kunnen werken aan de toekomst van Europa. Geen vrijblijvend initiatief, maar een gezamenlijk programma waarvan de kar door de UM getrokken wordt. Want Europa is nog lang niet af, aldus de betrokken partijen. De oprukkende eurosceptis staat ver van hen af.

In een tent op datzelfde Onze Lieve Vrouweplein staat ook twee dagen lang het *I’m so angry* pop-up museum dat door Europa reist,

van Boedapest tot Amsterdam. Iedere voorbijganger kan een slogan op een protestbord schrijven, waarmee hij of zij vervolgens op de foto wordt gezet en toegevoegd aan de collectie van het museum. Zo ook gouverneur Theo Bovens, en de burgemeester met de tekst: “I believe in us, European citizens!”

I’m so angry is een project van een groep journalisten en vormgevers, legt een van hen, Tijn Akkermans, uit. “Wij zien veel boze burgers, vooral op social media, en willen weten waarom mensen zo boos zijn. Zouden zij hun leven wagen voor verandering?” In de tent hangen verhalen van tien mensen die bereid waren om heel ver te gaan voor hun idealen.

Een van hen is Constantin Jinga: hij streed tegen de Roemeense dictator Ceausescu en werd neergeschoten. Toch noemt hij die dag de gelukkigste van zijn leven.

Als de hoogwaardigheidsbekleders zijn vertrokken en de regen met bakken uit de lucht valt, gaat de volgende met zijn protestbord op de foto. “I am so angry because everybody seems to be angry without a good reason. Think positive! It helps!” Maar is iedereen wel zo boos? Akkermans: “De meeste mensen zijn niet boos, maar ze willen wel graag dat zaken veranderen.”

Riki Janssen

Gorilla Groot

Elke week ontvang ik van Researchgate een overzicht van de mensen die mijn publicaties lezen en citeren. Sinds vorige week kijk ik met angst en beven naar dit overzicht van de waardering van mijn werk. Als mijn werk namelijk veel “credits” krijgt, loop ik de kans een “eeuwige aap op de apenrots” te worden. Tenminste, dat leid ik af uit het interview dat onze rector vorige week aan de *Observant* gaf. Volgens onze rector krijgt vaak “de aap op de rots alle credits”. Ze zei er niet bij wat

voor aap er op de rots zit, maar ik denk niet dat ze dacht aan een Bonobo-aap, dat doet te veel aan de #MeToo-discussie denken. In die

gemeenschap wordt alles met liefde opgelost en niet met vechten. Ze bedoelde waarschijnlijk een zilverrug. Omdat ik niet als Gorilla Groot door het leven wil gaan, wil ik minder waardering voor mijn werk.

Team science is het grote ideaal van onze rector. Dat is ook mijn ideaal. Bijna al mijn wetenschappelijk werk doe ik samen met anderen. Met sommige van mijn teamgenoten werk ik al meer dan 25 jaar samen. Af en toe doe ik ook weleens wat alleen, omdat ik vind dat je ook zelfstandig onderzoek moet kunnen doen. Ondanks dat ik in teams werk, ben ik een gorilla op een rots, want ik krijg veel ‘credits’ voor mijn werk.

Onze rector is geen apin op de rots, zo maakt ze in de *Observant* duidelijk. Bij haar instituut werden subsidies binnengehaald voor het hele team, als een collectief. Daar keek ik wel van

op. Ik ben voorzitter van Vidi-commissies en die subsidies worden toch echt aan een persoon gegeven, niet aan een instituut. Ook de ERC-grants, de Spinozapremies en zelfs de Nobelprijs gaan naar individuele personen. Dat moet de rector toch ook weten, want ze heeft zelf ooit een persoonsgebonden Vidi-subsidie gekregen.

Iedere wetenschapper weet dat zonder een collectief, goed wetenschappelijk onderzoek onmogelijk is. Misschien zijn ze op ‘Berg’ te verheven van de werkvloer om te weten hoe het er in de apenwereld echt aan toe gaat.

Wim Groot, hoogleraar gezondheidseconomie en hoogleraar evidence based education

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

“The end is often the scariest”

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Psychologist Dalena van Heugten would like to monitor patients suffering from nightmares in a sleep lab for a period of time.

Dissociation. It sounds complicated, but everyone knows it from daily life, says psychologist and researcher Dalena van Heugten. “You get onto your bicycle after work and a little while later you are surprised to find yourself home. Or you open a book and soon you have forgotten about everything around you. More extremely, you look in the mirror and you don’t recognise yourself. It is all about situations in which you feel disconnected from yourself, from your emotions, your identity.”

“Patients try to ‘rewrite’ nightmares together with their therapist”

Psychologist Dalena van Heugten is carrying out research into the relation between dissociation and sleep, but especially into unusual sleeping experiences. “Dissociation as a disorder can be accompanied by hallucinations, often when patients have just fallen asleep or when they are about to wake up. They suddenly see spiders on their beds or an intruder in the room.”

Nightmares also occur frequently in this group. That is what Van Heugten would like to study. Ideally, she would track about twenty test subjects in a sleep lab for a period of time. “With the help of EEG, you can see which sleep phase someone is in. Once they are in REM sleep, which is the dreaming phase that occurs five times a night and lasts about ten minutes, you wake the person up to detect nightmares.”

With the experiment, Van Heugten wants to discover how closely nightmares and dissociation are linked in patients. Does a bad dream lead to more dissociation the following day? That is what the theory predicts, but is that correct? “That kind of research has been carried out before, but not in the form of a randomized controlled trial, the golden standard. If it is correct, medication that suppresses REM sleep could possibly reduce dissociation.”

Another solution is called rescripting. “This is where the patient and therapist together try to give the nightmare a positive twist. That usually comes down to ‘rewriting’ the end, because that is usually the scariest part. Strangely enough, this also has a favourable effect on other nightmares. We don’t exactly know how rescripting works, but it has to do with memory, from which the alternative story is more likely to be picked up than the original.”

The Faculty of Psychology and Neuroscience has two sleep labs, but they would require some adaptations for Van Heugten’s study. “There are no cameras and you do need them. You want to be able to observe people when they dream, in particular if sleep is accompanied by all kinds of gestures and movements. Nor do we have any proper EEG equipment; we do have a portable one, but that is unsuitable. Other than that, the room must be soundproofed and you must be able to regulate the lighting.”

Research into nightmares is still largely in its infancy, says Van Heugten. “It is rather complicated because dreams are so subjective, and you are dependent on what the test subjects report. On top of that, the patients often have accompanying disorders, such as depression and anxiety complaints; and many of them are on medication. If you choose healthy test subjects, suffering from minor dissociation, then the question is whether the findings also apply to other patients.”

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Dalena van Heugten Photo: Joey Roberts

Making alcohol-free beer fun

I recently gave up drinking, so when I saw the *Observant* report last week about the Wageningen research claiming that drinking alcohol-free beer is “just as much fun” as imbibing normal beer, I was intrigued (and quite sceptical). The research in question conducted fMRI scans on 21 drinkers and concluded that so long as the participants *thought* that they were drinking regular beer, drinking alcohol-free beer had the same pleasure activation in the brain as downing regular beer. In other words, we can trick people into activating certain pleasure sensations in their brains. This study made me reminisce about the kid who “got really high” from smoking oregano in high school, believing that his “friends” had given him marijuana. But I suppose, there is an oregano kid in all of us: For example, many consumers, when presented with samples of two *identical* food items – one labelled “regular” and the other “premium” – swear that the premium one tastes better. Some of us pay more for brand name medication when we are ill, believing (incorrectly) that it will make us better faster than the cheaper generic brands. Some people pay upwards of 200 euros to see an award-winning violinist perform in concert, but fail to recognize him playing in a subway station.

The Wageningen beer study is yet another research that reveals the power of our perception and how it can influence our brains and entrench our beliefs. While we might believe that we can taste the difference between an apple, a potato, and an onion, if we were to be blindfolded and have our nostrils covered, these distinct tastes become quite indistinguishable. We know (thanks to *the Journal of Wine Economics*) that even the most experienced wine connoisseurs sometimes fail to distinguish red wine from white wine if few drops of red dye are added. At a more social level, if we perceive someone to be likeable, we are more likely to agree with them; but when the same message is delivered by someone we perceive as unlikeable, then we are more likely to be dismissive of them.

So while you celebrate this holiday season, reflect on how your perceptions influence your brain activation and ultimately your beliefs. While you're at it, eat some onions blindfolded with loved ones and try getting drunk on alcohol-free beer while talking to your disagreeable uncle. Who knows, you just might have “fun”.

Mark Kawakami,
assistant professor at the Faculty of Law

This column reflects the personal views of the author

Debate on how to respond to the underfunding of higher education “There is a lack of political awareness and solidarity among staff and students”

Has structural underfunding brought higher education in the Netherlands to a breaking point? That was the question of the panel discussion organised by the New University Maastricht and PINE Maastricht (Pluralism in Economics) last Monday in the Statenzaal at the Faculty of Law. Looking at the small audience of twenty people who attended the debate, panel member and sociologist Wiebe Nauta suggested the answer might be no. “Otherwise, there would be more people here.”

The lack of interest in *WO in Actie* – the national organisation behind the protests of the last months and the demonstration in The Hague on Friday – in Maastricht suggests the same. “It was very difficult to get people interested outside the Faculty of Arts and Social Sciences”, says Renée van de Vall, coordinator of the Maastricht actions. Philosopher Sjaak Koenis, member of the University Council, tried to put the issue on the Council’s agenda, but also got very little response.

Ceren Pekdemir, PhD researcher at ICIS and representative of the VAWO Academic Union, wonders if it isn’t just a lack of time. “I know many people who feel overworked who aren’t here tonight. They have so many obligations in life.” A staff member in the audience agrees with her. “If everyone in my department who has talked to me about feeling overworked was here tonight, the room would be full.” According to Pekdemir, another potential issue is that in the end, people love their jobs. “People need to be truly unhappy for collective action to happen. You don’t go out to protest unless you’re angry. Maybe we’re just good at suffering.” Tania Treibich, assistant professor in Economics, agrees. “We want to be there for our students; I don’t perceive it as a burden. But the distribution is quite bad. It’s always the same people who offer to teach extracurricular courses or join committees for the improvement of education. They don’t get a deduction of their teaching load for that. Which means their research always suffers, because that’s what you do when you’re done with everything else.”

From the student’s perspective, it’s definitely a

Photo: Joey Roberts

lack of time, says Lydia Fink, student at FASoS. “The workload at this university is crazy. If you come down with a cold or have a family emergency, you have a huge problem. You will fail the course. Always being under this kind of pressure doesn’t allow you to sort out your thoughts and write a good paper. You can’t do your studies right this way.”

Geertje Hulzebos, former chair of the student union LSVb, thinks there is also a lack of political consciousness amongst students in addition to a lack of solidarity with the staff and an unwillingness to take serious action. “I was asked to leave the LSVb when I suggested we take it to the streets and protest more often. People don’t want to do that.”

She feels it’s important that students and staff talk with each other more. “Why not ask what’s the matter, instead of complaining when you don’t get your grade in time or don’t get an immediate reply to your e-mail?” Fink agrees. “That’s how I learned. I complained to Wiebe [Nauta] and he explained it to me.”

Sjaak Koenis wonders if it’s really the amount of work that’s making people feel stressed. “We also worked hard 30 years ago. I think

the amount of administrative work we have to do makes people feel like they lack autonomy. That’s what’s stressful.”

But that’s not new either, says philosopher Tsjalling Swierstra. “We’ve had this diagnosis for ten years. Yet nobody changes the system. Somehow, we benefit from it. It’s complex. Students benefit from more transparency, from the fact that teachers can be held accountable. But that means more administrative work for us.” Swierstra also points out that scholars lose their power when they’re unwilling to protest through actions such as only working the hours they’re contractually obliged to work and making it the university’s problem if the work isn’t done. “Why would anyone change anything?” But when asked for concrete solutions, all panel members prefer informing people and raising awareness. Only Wiebe Nauta suggests going on strike. “And then use that day productively by organising conversations between students and staff. That would give a jolt to the system.”

Cleo Freriks

University Council is critical, quality agreements not a formality

The quality agreements, which were on the University Council’s agenda yesterday afternoon after Observant had gone to press, are not likely to be approved without a struggle. This was apparent last week during the joint meeting of two University Council committees.

There was criticism about the mentor programme, the details of the intensive teaching hours, and the payment of the research task of assistant professors from the student loan system.

Money that has become available from the abolishing of the basic grant system in 2015, (about 550 million over six years; the so-called student loan system), must be invested by universities and universities of applied sciences in the improvement of the quality of education. In Maastricht, the amount will rise from 5.2 million in 2019 to 15.9 million in 2024. The faculties submitted their quality agreements at the end of November, after approval by the respective faculty councils. In this first round, the

focus was on small-scale intensive education, supervision of students and ‘professionalisation’ of lecturers. The University Council will have the final say.

The most important point of criticism was immediately raised last week: will the research appointments (usually 30 to 50 per cent of the job responsibilities) of new staff members be paid for from the money meant for the improvement of education? Yes certainly, rector Rianne Letschert said. But, a council member reacted, surely money spent in that way has no effect on smaller-scale tutorial groups (up to 15 students), more (seven) intensive contact hours per week and a mentor programme? “We are an academy,” vice chairman Nick Bos added, and that means that the lion’s share of academic staff have a teaching as well as a research task. The University Council committees were not convinced: “Did the faculties seek out the margins? What parameters were used? What is the ratio between teaching and research?” After which, the Executive Board promised to ask the faculties for answers, before the mee-

ting on Wednesday, 12 December. It now turns out that the faculties follow the current personnel policy for these additional members of staff: assistant professors have a research task and get time for it. The amount of time differs per faculty. Some faculties state explicitly in the memo to the University Council that they don’t only want teaching assistants (lecturers who only teach), but a mixture of lecturers and assistant professors, because it is important students are also taught by researchers. This is a requirement that is also mentioned in the reports from education watchdog NVAO.

Faculties are now doing all in their power to convince the University Council. If the council were to want this, the faculty directors would attend the meeting to explain matters, it was agreed. The directors from FPN, FSE and FHML will be present, the office of the University Council informed us on Wednesday morning.

Riki Janssen

(Wo)man
at work:
hospital
catering
service
employee

Photo: Loraine Bodewes

“I am a big fan of the morning shifts”

Kristel Zaal – 22 – third-year student of Psychology – works on average 7.5 hours per week – earns €10.95 per hour

“Hold on for a moment”, someone says in the basement of the Maastricht University Medical Centre. Things are moving a little too fast at the beginning of the conveyor belt of the patient catering service. It’s usually quiet here. “Everyone works best that way”, says psychology student Kristel Zaal, which means the work environment isn’t very conducive to chatting. “Colleagues chat beforehand, if at all.” Still, she really likes her side job.

A disposable coat, latex gloves and a hairnet on, a press on the button to open the sliding door and as fast as possible to your favorite supply cart lined up beside the long conveyor belt. Because if it’s taken, it’s taken. “We don’t have fixed workstations, as everyone should be able to do everything”, says Zaal, “but some are more popular than others. The carts with dairy products and sweet products con-

tain only individually packaged foods, which are easier to handle. Each slice of lunch meat or cheese has to be placed on the plate on a plastic sheet, and the bread for some hospital departments has to be placed in small bags to prevent it from drying out. At first I was a little anxious when I had to work a ‘difficult’ cart, but I no longer mind. I’ve been working five shifts per week on average for a year now.”

She’s no stranger to assembly line jobs. When she was in secondary school, she worked in a factory producing cleaning products. She’s also worked in a call centre in Maastricht, did document management for a motorway tunnel project, and she still works as a cleaner once every two weeks. “The only thing I haven’t really done yet is work in the food service industry, haha.”

The conveyor belt begins to move. Zaal,

standing at the very end, puts the trays with the meals in the right department trolleys. The trays are first placed on the conveyor belt along with a standing, folded lists of the patients’ food wishes. They then move past supply carts containing, for example, meat, cheese, dairy and bread products. “It’s important to read the list carefully, as almost every order is different. For sweet spreads and toppings, A means strawberry jam, B means apricot jam, C means chocolate sprinkles and D means chocolate spread. For the bread cart, A1 B2 means one slice of white bread and two slices of brown bread. When you’re just starting out, the lists look like alphabet soup to you. At half past 12, all meal trays have to be in the trolleys and go to the patients in the wards. We spend the last half hour cleaning and restocking the supply carts for breakfast the next morning. The evening

shift prepares hot meals.”

“It takes a while to get the hang of it”, says Zaal, “because of all the different workstations, but essentially it’s possible to master each cart in three shifts.” One shift is one and a half hours long. Isn’t that a little short? It’s over just when you’re getting into the swing of things. Zaal: “It’s actually quite convenient; I work between lectures. I love it. But I’m especially fan of the morning shifts; those are from half past seven to nine. I’m wide awake afterwards. I’d only be sleeping instead anyway.”

Yuri Meesen

Inaugural lecture Mathieu Segers about Europe

“Once again we have blood on our hands”

First: Do we still want to keep the European Union? And second: What will it take? These are two very important questions for the upcoming years, says Mathieu Segers, professor of Contemporary European History and European Integration. He gave his inaugural lecture in the St. Janskerk last week.

Yellow vest protest in Avignon, France Photo: Flickr

Photo: archive Mathieu Segers

With his inaugural speech *European Integration and its Vicissitudes* - three years later - Mathieu Segers (1976, Maastricht) wanted to tell a literary story. A story that gives a clear field to imagination. Unbelievably important, he says. “All too often, people talk about Europe in technocratic terms, in the language of policies, the eurozone, the Monetary Union. This is too difficult to follow for many. In my inaugural lecture, I refer to writers and novels in order to shine a light on the human side of Europe. That

is where the essence lies for me: being understanding of each other’s sensitivities.”

Can that be seen in a novel such as ‘Les Thibaults’, by Roger Martin du Gard?

“I mention this French author because he aptly shows how minor and major history are interlinked in the run-up to the First World War. How it becomes more and more difficult for the Thibault family, but also the European nations, to be considerate with each other. And in the process, people forget something essential: when others become powerless, the same will happen to you. Something else happens too: promises made by politicians become grander, their objectives more ambitious, and their big words become normal. This only increases the distance between them and people in their daily lives.”

Is that the case at the moment?

“Look at the yellow vest protests. Politics is only credible if people feel it in their own lives. If not, big words turn into lies. Or they become mere rhetoric, as is now often the case with human rights. When you look at how many refugees die in the Mediterranean Sea, how their rights are being violated in Greek camps, you can only conclude that we fail to adhere to them on our own soil.”

Future historians will view 2015 and 2018 as totally different worlds, you said in your speech. What do you mean?

“The year 2015 was an *annus horribilis* for Europe. Bataclan, the refugee crisis, the annexation of the Crimea, Syria, the euro crisis. We looked towards the US for help, but that appeared to be an obsolete reflex, a last convulsion of the Pax Americana. This became unequivocally clear with Brexit and the election of Trump: the Anglo-Saxon world turned its back on Europe. We weren’t prepared for that.”

Naïve?

“Yes, too lazy as well. Europe leaned on the British and Americans for a long time. Now we will have to see if we can continue on our own.”

In NRC you said that the EU wasn’t an inevitability but one of the options. The British showed us that with Brexit there is an alternative. It sounded rather matter-of-factly.

“What I wanted to make clear was that the alternative that the British are now trying to develop is in itself good news. You can gather from the alternative whether you are still on the right track. This constant self-investigation has been the power of European

civilisation since the Enlightenment. But after the Cold War, we have heard more and more: *there is no alternative*. Ridiculous of course. You must always look for alternatives. Besides, it has also aroused distrust. In the so-called populist movements, a loathing has grown for everything that comes from Brussels.”

The well-known sociologist Frank Furedi recently argued in the auditorium on the Minderbroedersberg that populist voters were often branded as fascists. According to him, this was a sign of the undemocratic spirit of Brussels, which prefers to declass populists rather than entering into a debate with them.

“Furedi’s summary is a little too simple for me. Brussels is mainly the member states. The ministers and government leaders ultimately determine what happens. The problem is more that politicians have created a false image in their own countries and have not been honest enough about what they themselves have decided there, and why. They have told an incomplete story for decades, one in which national interests prevailed over common interests. People feel this. Lack of honesty feeds dissatisfaction.”

Where is Europe heading?

“In the coming years, it will be all about the question whether we still want to make the effort for that European integration process, now that the British and the Americans have jumped seat. See it as a crucial test for the Western European member states, which in this case have a larger collective memory than the East Europeans. Two questions are important. First: Do we want to keep the European Union? And second: What will it take?”

Excuse me? Do we want to keep Europe?

“That is definitely a question that is on the table. As far as I’m concerned, the answer is yes, but we must get more support. A kind of ‘re-founding moment’ is required now, in which we declare that we continue to support the integration process in the 21st century and how we intend to do so.”

So the answer can also be no.

“Of course. For a long time, we have acted as if we had reached the end of history. As if we had left all the misery behind us. We haven’t. History has returned: once again we have blood on our hands, violence is rearing its head everywhere, and self-interest rules again. Along with it, the political questions have also returned: What do we stand for? Where do our moral limits lie? But we are not dealing with that in Europe at all. We are still in a position of ‘we have left all the trouble behind us’. That is a dangerous misconception. Something important is at stake. The EU must again prove its added value in people’s lives. Otherwise it is a failed project.”

De Academische Werkplaats Ouderenzorg bestaat 20 jaar

“Van de verzorgende tot de directeur: MEN IS ENTHOUSIAST OVER DE BIJDRAGE VAN DE UM”

“Je weet dat je iets onderzoekt wat de praktijk belangrijk vindt”, zegt onderzoeker Irma Everink. Zie daar een van de voordelen van werken bij de Academische Werkplaats Ouderenzorg Zuid-Limburg. Al twintig jaar werken wetenschappers van de Universiteit Maastricht samen met zorginstellingen om zo de meest prangende vragen uit de ouderenzorg te beantwoorden. Dat heeft niet alleen de zorg veranderd, maar ook het onderwijs aan toekomstige zorgverleners. Op alle niveaus, van mbo tot universiteit.

Jan Hamers, voorzitter van de Academische Werkplaats Ouderenzorg Zuid-Limburg (AWO-ZL) en hoogleraar ouderenzorg, is net terug uit New York. Daar heeft hij op een universiteit het idee uitgelegd wat hij samen met Roger Ruijters, nu bestuursvoorzitter van Envida, twintig jaar geleden had: de praktijk

en het onderzoek verbinden en zo de dagelijkse zorg voor ouderen verbeteren. Er is veel belangstelling in het buitenland, Hamers reist de hele wereld over en krijgt ook regelmatig bezoek. In Leeds is de universiteit zelfs bezig een eigen Werkplaats op te zetten. “Het is concept is heel simpel, maar toch denken mensen vaak dat het in hun regio niet zal werken”, zegt Hamers. “Probeer klein te beginnen, zeg ik dan. Wij zijn ook met één project begonnen, bij één zorginstelling. Het vertrouwen moet langzaam groeien, dat lukt niet binnen een jaar.”

MAKKELIJK TOEGANG

En dat vertrouwen is juist zo belangrijk, heeft Hanneke Beerens gemerkt. Een paar jaar geleden promoveerde ze cum laude op de kwaliteit van leven van ouderen met dementie en de kwaliteit van de zorg in acht Europese landen, waaronder Zweden, Duitsland en Frankrijk. “Ik had heel makkelijk toegang tot alle organisaties. Er was enthousiasme voor de bijdrage van de universiteit, niet alleen binnen de verpleeghuisbesturen maar in alle lagen van de organisatie.”

Beerens, tegenwoordig consultant in de zorg, legde ouderen met dementie, maar ook hun mantelzorgers en ‘formele’ verzorgers vragenlijsten voor. Ze keek naar het verschil in kwaliteit van leven van mensen net voor en net na een verhuizing naar een verpleeghuis. “Dat bleek er vrijwel niet te zijn. Een verpleeghuis wordt vaak als slecht gezien, iets waar je niet heen moet willen, maar het kan ook een opluchting betekenen voor mensen omdat ze de zorg krijgen die ze nodig hebben, die thuis niet meer mogelijk was.”

Ook verzamelde ze gegevens over bijvoorbeeld het aantal valincidenten of hoeveel bewoners doorligwonden hebben om zo de kwaliteit van de zorg (zowel thuis als in het verpleeghuis) te meten. Nederland was *overall* de beste. “Op sommige onderdelen scoorden we minder, maar als je naar het algehele beeld keek, is de zorg hier heel erg goed.” Voor veel mensen een verrassende uitkomst, maar niet voor Beerens

zelf, die eerder als verpleegkundige werkte. “Ik wist al dat de zorg in Nederland van hoog niveau is, het onderzoek bevestigde dat.”

In Nederland deed ze ook observaties in de verpleeghuizen. “Ik keek wat er precies voor zorgde dat mensen in een positieve stemming kwamen. Het blijkt per persoon te verschillen. Dat klinkt heel logisch, maar activiteiten in een verpleeghuis zijn vaak in groepsverband. Dan gaan ze met z'n allen een spelletje spelen bijvoorbeeld. Terwijl sommige mensen heel gelukkig worden van strijken, dan voelen ze zich nuttig.”

WITTE VLOER, WITTE TEGELS, WIT TOILET

Een uniek aspect van de AWO-ZL is de duobaan. Wetenschappers komen niet alleen naar de zorginstellingen om onderzoek te doen, ze draaien ook daadwerkelijk één dag per week mee in de organisaties. Zij zijn de zogeheten *linking pins*. Bram de Boer is sinds kort een van hen.

Voor de duidelijkheid: hij staat niet aan het bed bij Mosae. Wat hij wel doet? Kijken welke projecten (zowel binnen de AWO als de zorginstelling) er al zijn, hoe die op elkaar afgestemd kunnen worden, aan wat voor onderzoek er behoefte is en wie (promovendi, masterstudenten) daar het meest geschikt voor zou zijn. Ook praat hij mee over hoe onderzoeksresultaten in de praktijk kunnen worden toegepast. Dit doet De Boer ook bij een project van Meander.

“Bij Meander wordt een grootschalig wooncomplex voor ouderen met dementie omgebouwd tot kleinschalig wonen. Dan denken wij vanaf het allereerste begin mee.” Wil je bijvoorbeeld dat bewoners gebruik maken van een buitenruimte, dan moeten ze die kunnen zien vanuit de woonkamer.

“Anders denken ze er niet aan.” En een wc is veel makkelijker voor iemand met dementie te

herkennen als de bril een contrasterende kleur heeft. “Dus niet: witte tegels, witte vloer en een wit toilet.”

Een overgang als deze, vraagt niet alleen een fysieke verbouwing, maar ook een verandering in mentaliteit. “Het is een andere manier van werken. Nu staat een medewerker op een veel kleinere groep, maar wel alleen. En wordt er bijvoorbeeld samen met de bewoners gekookt, in plaats van dat iedereen naar de eetzaal gaat. Hoe coach je hen daarbij? Welke competenties zijn nodig? Welke trainingen kun je als werkgever aanbieden? Het is heel belangrijk dat je zoveel mogelijk mensen bij het veranderingsproces betrekt. De medewerkers, de bewoners, de familie.”

Meander profiteert in dit geval niet alleen van De Boers kennis, andersom is de overgang ook een aanleiding voor meer onderzoek. “We hebben observaties gedaan en vragenlijsten uitgedeeld vóór de verbouwing. Dat was onze 0-meting. Nu zit men op een tijdelijke locatie en doen we het weer. Als ze straks in het vernieuwde gebouw geïnstalleerd zijn en alles anders is, gaan we opnieuw kijken. Wat hebben al die verbeteringen nu daadwerkelijk opgeleverd?”

ZORGPAD

De Boer is ook betrokken bij een Europees project over de transitie tussen thuis, het ziekenhuis, een revalidatiecentrum en een verpleeghuis. “Hoe kunnen we die zo soepel mogelijk laten verlopen?”

Daar weet Irma Everink al het nodige van. Zij zette het zogenaamde ‘zorgpad’ op, een nieuwe manier van werken om de overgang voor patiënten die moeten revalideren van het ziekenhuis via een geriatrische revalidatieafdeling (in een verpleeghuis) naar huis beter te laten verlopen. “Er waren een aantal knelpunten.”

Zo vonden patiënten en mantelzorgers dat ze niet genoeg betrokken waren bij het behandelplan. Nu vindt er eerst een uitgebreid gesprek plaats als iemand klaar is om het ziekenhuis te verlaten. “Daarin bespreken we de verwachtingen en de wensen. Wat wil iemand na het herstel nog kunnen doen, hoe is de thuissituatie en bij welke instelling wil hij revalideren. De vraag is ook of iemand weer thuis kan wonen na het revalidatieproces. Dat is het doel van een verblijf op een geriatrische revalidatie afdeling. Is dat onhaalbaar, dan is iemand beter op zijn plaats in een woonzorgcentrum.” Zo komen alleen die mensen op een afdeling voor geriatrische revalidatiezorg terecht, die er ook daadwerkelijk thuishoren. Ging eerst nog slechts 67 procent van de patiënten na het revalidatieproces naar huis, nu is dat 90 procent. Ook de overdracht tussen de instelling en de thuiszorg verliep niet altijd soepel. “We hebben de thuiszorg gevraagd wat ze wilden weten en de formulieren daarop aangepast. Ook krijgen ze de papieren nu drie dagen eerder. Dan kunnen ze het inplannen.”

Daarbij komen alle partijen regelmatig bij elkaar om het pad ook soepel te houden. Ook is er een zorgpadcoördinator aangesteld. “Die werd eerst vanuit het project betaald, maar nu dat is afgelopen hebben het ziekenhuis en de geriatrische revalidatiezorg het overgenomen. Zo belangrijk vonden ze het. Dat is het prettige aan de AWO-ZL. Je weet dat je iets onderzoekt wat de praktijk belangrijk vindt. Het wordt door hen gedragen. Daardoor kun je iets structureels invoeren. Ze houden er niet meteen mee op zodra jouw project klaar is.”

WAPENFEITEN

Dat blijkt ook uit de andere wapenfeiten van de AWO-ZL. Bewoners van verpleeghuizen worden dankzij hun onderzoek minder vastgebonden om vallen te voorkomen, ze ontwikkelden een methode om pijn te meten bij mensen met dementie en gaven inzicht in de gevolgen van kleinschalig wonen op hen. Vanaf 2020 krijgt de Werkplaats structureel jaarlijks 700 duizend euro van het ministerie van Volksgezondheid.

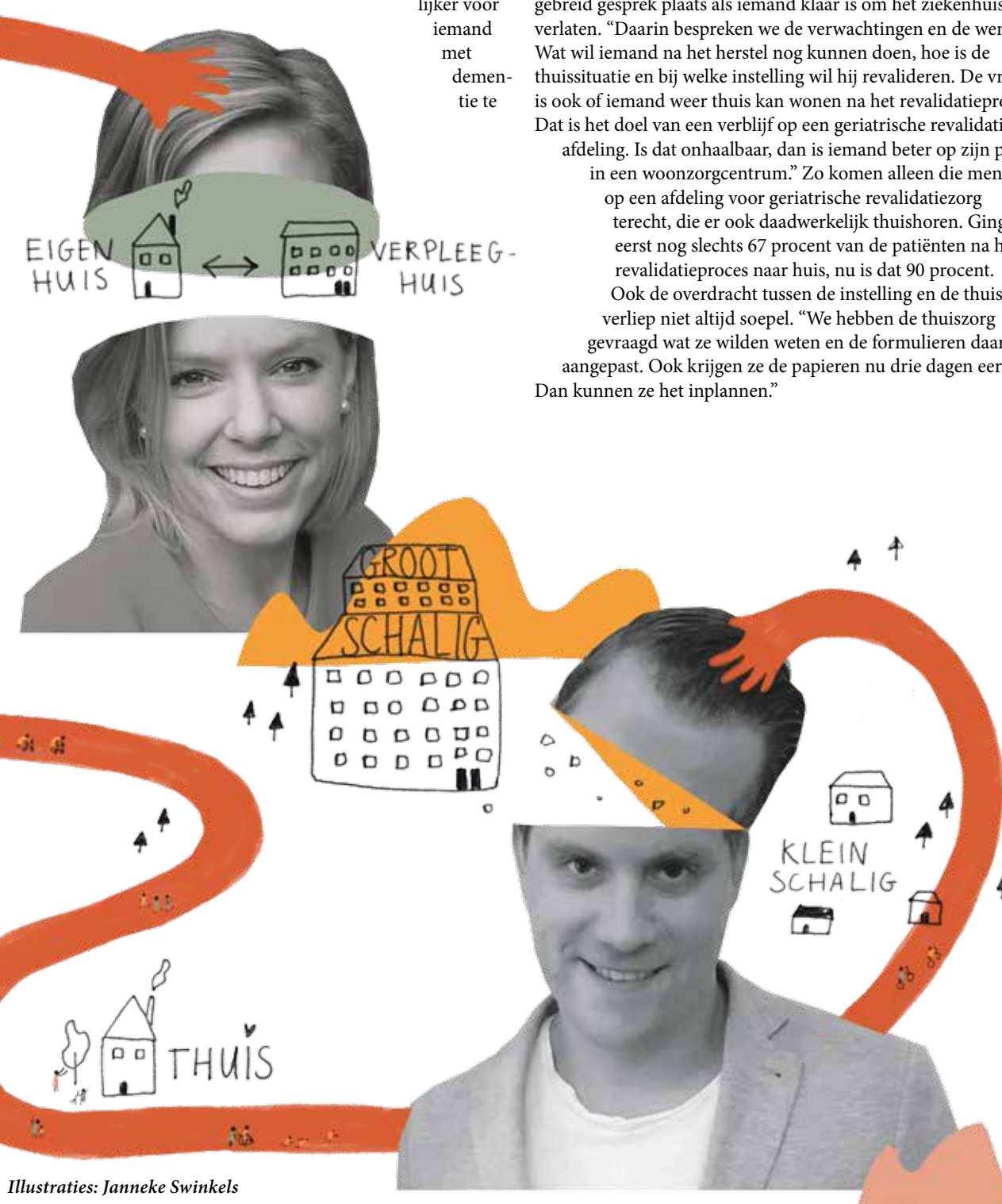
Dat betekent uitbreiding. “Meer projecten, dus meer promovendi”, zegt voorzitter Jan Hamers. “Die moeten ook goed begeleid worden. We vragen veel van ze, de samenwerking met de praktijk vraagt een zekere flexibiliteit. We gaan kijken of we misschien nieuwe thema’s willen opzetten, bijvoorbeeld data science. Maar we willen ook de constructie steviger maken, bijvoorbeeld door vaker mensen uit de praktijk een onderzoeksproject te laten begeleiden.”

Hoe groot is groot genoeg? Dat wordt de vraag de komende jaren. “We krijgen regelmatig verzoeken van zorgorganisaties die zich bij ons willen aansluiten. Het mbo doet sinds kort ook mee, we gaan kijken hoe we het onderzoek daar in het onderwijs kunnen invoeren. Ik zou het interessant vinden om op de langere termijn ook naar de Euregio te kijken. Tot nu toe zijn de zorginstellingen altijd naar ons gekomen, dat vonden we ook belangrijk, een intrinsieke motivatie. Hoe dat met buitenlandse partijen gaat, weet ik nog niet. Er moet natuurlijk wel een klik zijn. Maar ik denk dat we enorm veel van elkaar kunnen leren.”

Cleo Freriks

AWO-ZL

De Academische Werkplaats Ouderenzorg is de paraplu waaronder ongeveer tien onderzoekslijnen in de ouderenzorg vallen. Dat varieert van bewegen bij ouderen tot de inzet van technologie, maar de hoofdvraag is steeds hetzelfde: hoe kunnen we de zorg verbeteren met wetenschappelijk onderzoek naar aanleiding van vragen uit de praktijk. Zeven zorginstellingen uit Zuid-Limburg (Meandergroep Zuid-Limburg, Sevagram, Envida, Cicero Zorggroep, Zuyderland, Vivantes, MosaeGroep), Zuyd Hogeschool en het Gilde Zorgcollege zijn bij het project aangesloten. Gepromoveerde UM'ers doen een dag in de week onderzoek in de thuiszorg, verzorgings- en verpleeghuizen van de organisaties, en andersom krijgen zorgmedewerkers met een master de kans promotieonderzoek te doen.

Illustraties: Janneke Swinkels

Engelse taal en academisch onderwijs: een moeizaam huwelijk

Onderwijs in het Engels door en voor niet-native speakers heeft kwalijke gevolgen voor de kwaliteit. Dat wordt niet genoeg onderkend, vindt **Rob Houtepen**, docent medische filosofie en ethiek bij de FHML.

De discussie over Engels als voertaal aan onze universiteit gaat voorbij aan de nuance en de academische kern. Die gaan verloren als we taal alleen als voermiddel voor informatie beschouwen en niet ook als uitdrukkingsmiddel. Voor natuurwetenschap valt het eerste nog verregaand vol te houden,

maar voor menswetenschappen geldt dat zeker niet. Ook achter de 'waarde' van de economen en het 'gedrag' van de psychologen gaat een brei en wervelwind schuil van door waarden en gevoelens beladen en sterk sociaal, cultureel en persoonlijk gekleurde vooronderstellingen. Dat geldt niet alleen

voor het bestudeerde object, maar ook voor de beoefenaars van het betreffende vakgebied. Bewustwording en beschouwing daarvan zijn onmisbaar voor waarheidszoekende kennisvorming. Dat (moeten) doen in een taal die je niet als gegoten zit, zal altijd ten koste gaan van de kwaliteit van die studie. Mijn professionele missie is om in het medische basiscurriculum ethiek, recht en een beetje academische en professionele vorming onder de aandacht te brengen. In de medische kandidaatsfase (*bachelor*) kent Maastricht een Nederlandstalige en een Engelstalige poot. In beide ben ik voor onderwijs verantwoordelijk en in beide heb ik veel onderwijsgroepen gedaan. Over mijn beheersing van het Engels heb ik nooit klachten ontvangen. Mijn meest prangende ervaringen zijn dat het moeizaam gaat, meer tijd kost, minder plezierig is en minder wederzijds begrip oplevert. Er is ook een inhoudsprobleem: het waarmerk van ons programma is dat we zo veel mogelijk aansluiten op de praktische discussies zoals ze hier onder onze kaasstolp op specifiek Nederlandse wijze worden gevoerd: *the polder model*, weetjewel. Wij beschouwen praktische, op de context afgestemde discussies als ons kwaliteitskenmerk bij uitstek. Dit kunnen wij niet goed waarmaken in het Engels en voor een internationale studentengroep. Nu kost het ons grote en niet in onderwijsuren (laat staan waardering)

verdisconteerde inspanningen om voor het Engelstalige curriculum materiaal aan te bieden dat ook maar bij benadering voldoet aan onze kwaliteitscriteria.

Naast de ongemakken met internationaal verschillende contexten en regels, is voor de ethiek specifiek dat gebruik van het Engels tot subtiele en door velen onopgemerkte verschuivingen in vraagstelling, invalshoek en gedachtewisseling leidt: meer 'right or wrong', minder balanderen, laveren en manoeuvreren. Ethiek gaat over twijfel en nuances en ook waar je persoonlijk staat. In een ethische discussie als in onze groepen moet je goed beschouwend kunnen denken, snel en goed kunnen inschatten wat voor nuances en subtiliteiten in de opvattingen van een ander verscholen zitten en waar die de jouwe uitdagen.

Voor mij geldt dat ik als docent mezelf bij vrijwel elke door mij geuite zin in het Engels taalvragen stel. Dat kost aandacht en energie en gaat ten koste van de *flow* (prachtig Engels woord) in mijn denken en spreken. Dat is bij de studenten op hun manier kennelijk niet minder. En daarom heeft ook de bespreking en discussie als regel niet de *Schwung* die je in een onderwijsgroep nastreeft. Mijn ervaring is dat alleen de 'native speakers' in beide opleidingen tot echt goede discussies kunnen komen. Alleen al omdat de Engelstalige opleiding amper 'native speakers' telt, is de kwaliteit van de ethische discussies daar lager: minder levendig, persoonlijk, genuanceerd en uitdagend. Minder vrolijk ook: minder ironische opmerkingen en minder (foute) grappen.

Als we de waarde en beperkingen van het Engels in een academische omgeving van niet primair Engelstaligen serieus willen evalueren, moeten we ook reflecteren op de (beperkte?) waarde van sociaal, cultureel en persoonlijk getinte ervaringen en beschouwingen voor de academische vorming en de academische beroepsuitoefening: kwaliteit is meer dan 'knowledge and skills', zoals taal meer is dan inhoudelijke communicatie en kennis meer dan informatie.

Veel van de vertaalde stukken in Observant bieden helaas ook een treurig voorbeeld. Wat in het Nederlands nog leeft en soms zelfs sprankelt is in het Engels nog steeds informatief, maar ook verarmd, zielloos, kleurloos en bloedeloos: de dood in de pot (*gone to pot?*). Onze universiteit moet de resterende Nederlandstalige opleidingen dus koesteren. En de Engelstalige opleidingen zouden voor de onderdelen waar taal er het meest toe doet naar creatieve mogelijkheden moeten zoeken om studenten in hun eigen taal met medestudenten te laten reflecteren en discussiëren.

Rob Houtepen

“Bij rechten heeft men het over groepen die zelfstandig werken. Dat is toch zelfstudie?”

Vervolg van pagina 1

“We zijn een academie”, vulde vicevoorzitter Nick Bos aan, en dat betekent dat het leeuwendeel van het wetenschappelijk personeel een onderwijs- én onderzoekstaak heeft. De commissies van de U-raad waren niet overtuigd: “Hebben faculteiten de randen opgezocht? Welke parameters zijn gebruikt? Wat is de verhouding onderwijs en onderzoek?” Waarop het college van bestuur beloofde de faculteiten om antwoord te vragen, vóór de vergadering van woensdag 12 december. En wat blijkt nu: de faculteiten volgen voor deze extra staf het geldende personeelsbeleid: UD's hebben een onderzoekstaak en krijgen daar tijd voor. Hoeveel, dat verschilt per faculteit.

Een enkele faculteit vermeldt in de toelichting aan de U-raad expliciet dat ze niet alleen *teaching assistants* willen (pure docenten), maar een mix van docenten en UD's omdat het belangrijk is dat studenten ook onderwijs krijgen van onderzoekers. Een eis die ook in rapporten van onderwijswaakhond NVAO doorklinkt.

Mentor

De universiteitsraad kwam verder nog met gedetailleerde kritiek op punten die al door de faculteitsraden zijn goedgekeurd. Zo waren er vragen over de Fasosraad die graag de naam mentor wil vervangen door *academic advisor* om zo te benadrukken dat het hier om een inhoudelijk, academisch mentorschap gaat.

Hiervoor is de staf opgeleid, aldus de raad, niet voor bijvoorbeeld psychologische hulp. Dat is in tegenspraak met het Student Well Being programma (onderdeel van de kwaliteitsafspraken dat UM-breed wordt ingevoerd), klonk het in de U-raad. Hierin speelt de staf juist wel een rol in het bevorderen van het studentenwelbevinden.

Contacturen

Ook klonk er gemor over de invulling van de zeven vereiste contacturen op diverse plekken. “Bij rechten heeft men het over groepen die zelfstandig werken. Dat is toch zelfstudie?” Raadslid Raymond Luja, hoogleraar bij rechten, kon dat meteen toelichten: “Het is erg intensief, ook voor de staf.” En dan de

inloopuren bij Fasos, bedoeld om studenten met inhoudelijke vragen individueel bij te staan. “Is dat intensief onderwijs?”, klonk het sceptisch. De faculteit reageerde per kerende post aan de U-raad: het is een expliciete wens van de studenten en de raad. Bovendien is dit slechts één van de vele vormen van intensief onderwijs binnen Fasos.

Faculteiten doen er intussen alles aan om de U-raad over de streep te trekken. Als de raad dat wenste zouden de faculteitsdirecteuren aanwezig zijn bij de vergadering om zaken mondeling toe te lichten, zo is afgesproken. Die van FPN, FSE en FHML zullen erbij zijn, laat de griffie woensdagochtend weten.

Riki Janssen

UM Diversity and Inclusivity Grants

“Ik wil geen stom baantje; je hele leven achter de kassa, pfff”

Hoe maak je de universiteit diverser? Hoe zorg je ervoor dat iedereen het gevoel heeft dat hij of zij meetelt? Daarvoor zijn dit jaar voor de eerste keer de zogeheten Diversity and Inclusivity Grants in het leven geroepen. Acht projecten zijn door de Universiteit Maastricht beloond. We lichten er twee uit: Wiekentschool voor tieners en *UM Sports for Every Body*.

De verdeling van de UM Diversity and Inclusivity Grants 2018

- WIEKENTSCHOOL: €2000
- INTERNATIONALISATION: €5000 (conferentie over internationalisering aan de UM)
- EMPOWERMENT: €3160 (training “for people of colour and people with a migration background”)
- PEOPLE @UM: €14.150 (filmpjes waarin studenten en medewerkers vertellen over zichzelf en hun kijk geven op inclusiviteit en diversiteit aan de UM)
- FEM: €14.970 (vrouwennetwerk)
- BABEL'S SALON: €2600 (afgelast, te weinig aanmeldingen voor culturele avonden bij Fasos waarop studenten en staf hun cultuur tot uiting brengen door middel van verhalen, muziek of gedichten in hun eigen taal)
- UM SPORTS FOR EVERYBODY: €15.000
- ENTREPRENEURIAL THINKING FOR FEMALE RESEARCHERS: €9340 (zes workshops waarin vrouwelijke onderzoekers leren hoe ze met hun talent en ervaring hun kansen op de arbeidsmarkt kunnen vergroten)

“Wie wil er na de middelbare school naar de universiteit”, luidt de vraag. “Ik wil wel, maar het lijkt me moeilijk”, zegt een jongen van een jaar of tien. Zijn buurman en leeftijdsgenoot ziet het ook wel zitten. “Ik wil geen stom baantje; je hele leven achter de kassa, pfff. Ik wil zoveel mogelijk kansen grijpen.” We horen het zijn ouders zeggen.

Een groep van tien kinderen luistert deze zondagochtend in een gebouw aan het Aarts-hertogenplein naar drie oud-studenten van de Universiteit Maastricht. Twee werken er nu als onderzoeker bij neuropsychologie. Zij vertellen een en ander over de universiteit en over hun eigen onderzoek, dat van het brein. Wiekentschool (lees: weekend of wie kent) is opgericht om tieners van tien tot veertien jaar kennis te laten maken met de wereld ‘na het voortgezet onderwijs’, wat kan ik later worden? Wat vind ik leuk? “In principe” is iedereen welkom, zegt coördinator Judith Pol. Maar er is speciale aandacht voor kinderen waar van huis uit weinig wordt gesproken over het ontwikkelen van talenten en de mogelijkheden op de arbeidsmarkt. Het is gratis, dus laagdrempelig, zegt Pol.

Er staan nu zes bijeenkomsten op de planning over de universiteit en onderzoek. Deze ochtend is er eerst een presentatie, later volgen spelletjes. De jongeman van ‘het stomme baantje’ steekt bij iedere vraag ijverig zijn hand

op. De rest vindt het wel best. “Op de universiteit onderzoeken ze dingen, doen ze experimenten”, roept hij. “Ze proberen medicijnen op dieren uit voordat wij het krijgen”, klinkt het verderop.

Dan komt de laptop op tafel, tijd voor een filmpje: een aantal jongens en meisjes gooit ballen naar elkaar. Ze lopen daarbij rond. De opdracht aan de kinderen: tel het aantal keren dat de ballen worden overgegooid. “Ik tel 27 keer”, “nee, 24 keer”. Er volgt geen juist antwoord, wel de vraag of niemand een aap heeft gezien. “Een aap?” Daar komt het filmpje nog een keer. Pas als hun ogen niet meer gefocust zijn op de ballen, zien ze een persoon in gorillakostuum door het beeld wandelen. Hard gelach.

De twee meiden Bo en An zitten beiden in groep 7 van een Maastrichtse basisschool. Ze zijn bijna ieder weekend van de partij. “Ik kom graag”, antwoordt Bo. “Vooral de bijeenkomst met een YouTube vlogger vond ik erg leuk. Ik houd van Dylan Haegens en Djamila en ik maak zelf ook filmpjes.”

Ze werken samen aan de ‘thaumatroop’ met twee op elkaar geplakte papiertjes (met op het ene een maanlandschap en het andere een astronaut) en een ertussen gestoken satéstokje. Het stokje rolt tussen hun handen waardoor de papiertjes razendsnel draaien. Het lijkt alsof beide afbeeldingen één worden. “Alsof de

astronaut zich op de maan bevindt. Grappig! Je wordt voor de gek gehouden.”

UM Sport: is er ruimte voor every body?

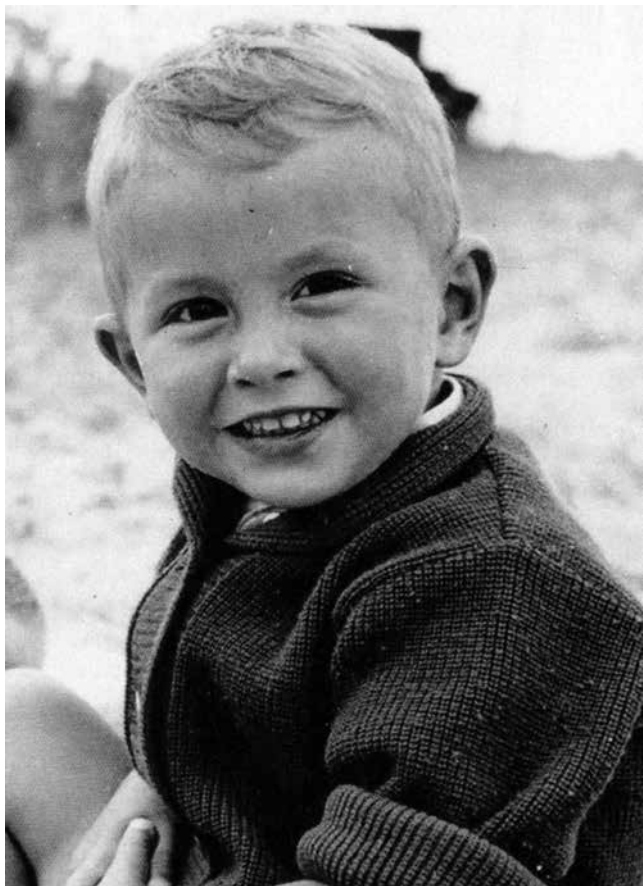
Het begon met een grappig bedoelde foto. Afgelopen voorjaar zette UM Sport een afdruk van een betouterde baby met vetrolletjes in de nieuwsbrief. De begeleidende tekst: “When you realize it is almost summer and your winter body has gotten out of control.” De nieuwsbrief was nog geen twee uur de deur uit of er viel al een lange e-mail van de Maastrichtse psycholoog Jessica Alleva binnen. Zij doet onderzoek naar het lichaamsbeeld van vrouwen: hoe kijken ze ernaar, wat voelen ze? Wat gebeurt er als vrouwen anders naar hun lichaam leren kijken? Let op, hield zij de medewerkers van UM Sport voor, zo’n plaatje kan ook een negatief effect hebben, zeker bij iemand die niet lekker in zijn vel zit. Wat volgde was een goed gesprek, vertelt Netty Bekkers, afdelingshoofd Klantmanagement & Communicatie. Er werd veel uitgewisseld. Onder andere dat UM Sport niemand wil buitensluiten en juist iedereen aan het bewegen wil krijgen, bijvoorbeeld door het project Active Campus Europe, een programma voor studenten die al lang niets meer

aan sport hebben gedaan.

De ontmoeting mondde niet veel later uit in een *Diversity and Inclusivity Grant*-aanvraag. Bekkers, enthousiast: “Het gaat over *body diversity* en inclusiviteit. Vinden studenten en medewerkers ons divers genoeg? Is er ruimte voor *every body* als we het hebben over bijvoorbeeld leeftijd, vorm, gender, culturele achtergrond, religie?” Aan de hand van vragenlijsten, observaties en gesprekken in focusgroepen (met studenten en staf met en zonder sportkaart, staf UM Sport, studentensportverenigingen) proberen de onderzoekers dit te achterhalen. In oktober 2019 moet het zijn afgerond. “We hopen dat we dan onze instructeurs handvaten kunnen geven hoe ze (nog) meer aandacht kunnen geven aan *body positivity*. Zeker jonge, beginnende instructeurs hebben vaak hun handen al vol aan het geven van de les. Dan is het moeilijk om aan de hele groep, dus ook de mensen achterin de zaal, aandacht te schenken. Terwijl daar vaak de sporters staan die minder zeker zijn over hun lijf.”

Dat de e-mail van Alleva is aangekomen, blijkt ook uit het thema van de USC XL, een studiedag voor universitaire sportcentra die op 19 januari 2019 in Maastricht plaatsvindt. Het thema: *Body positivity, University sports for every BODY*.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Was ik maar het bedrijfsleven ingegaan, dan zat ik nu in een penthouse in New York. Ik moet er niet aan denken. Ik wil geen penthouse, ik ben claustrofobisch, stop me niet in een lift! Ik houd van de wijde Limburgse vlakke, niet van New York. Bovendien moet je je in het bedrijfsleven aan van alles conformeren. Wetenschappers hebben de perfecte vrijheid. Het is het mooiste vak van de wereld. Als ik hier om negen uur binnenloop, is er niemand die roept wat ik moet doen. Natuurlijk, hoe ouder je wordt, hoe meer vertrouwen je krijgt. Ik doe interessante dingen, kies mijn eigen projecten. Voor jonge onderzoekers ligt het anders, maar zelfs zij kunnen binnen bepaalde grenzen het onderwerp van hun proefschrift bepalen. Ik kijk mijn promovendi niet op de vingers. Het maakt mij niet uit of ze hun hoofdstuk op de faculteit of ergens op de hei schrijven.

Praat je weleens tegen je huisdier? Zeker! Ik heb massa's exotische vissen. Er staan meer dan dertig aquaria in mijn huis. Arnold is mijn grootste en meest bijzondere huisdier: een reuzenschildpad, vernoemd naar Arnold Schwarzenegger. Ik heb een aquarium voor 'm laten bouwen van twee meter lang. Marc Daenen, oud-collega van de universiteit en liefhebber van grotere exotische reptielen en amfibieën, heeft hem als kleine schildpad meegenomen uit Zuid-Amerika. Arnold is nu een jaar of tien. Hoe hij die heeft getransporteerd? In zijn onderbroek! En wat als ik je vertel dat het een bijtschildpad is? Hij heeft er zijn edele delen voor op het spel gezet! Ik heb niet de meest hechte band met Arnold, daar is hij te primitief voor, hij kan alleen maar bijten en aanvallen. Ik houd meer van kogelvissen. Ook de kleinere schildpadden vind ik leuk. Alhoewel, nee, dat zijn ook rotzakken, die bijten net zo graag. Misschien wil ik ooit scorpioenen. Ik struin graag exotische winkels af, op zoek naar een vis die ik nog niet ken.

Ik ben in de voetsporen van mijn vader getreden: Mijn vader zei altijd bescheiden: 'Intelligentie slaat één generatie over.' Hij heeft op allerlei universiteiten gezeten, in Leuven, Vancouver en Berkeley, maar nooit een diploma gehaald. Hij heeft er vooral plezier gehad en is later de verkoop ingegaan. Mijn opa [hij wijst naar een portret boven de deur] was ingenieur, een hele mijnheer in België; hij is zelfs geridderd door de koning. Hij heeft gestreden voor de vervlaamsing van de Universiteit Gent en was een voorvechter van de Vlaamse beweging. Zijn onderneming heeft het Albertkanaal grotendeels aangelegd. Helaas was ik veel te jong toen hij overleed in 1960. Hij had goed geboerd en was eigenaar van kasteel Cantecroy, bij Antwerpen. Helaas is er in de Tweede Wereldoorlog een bom op gevallen. Mijn opa had een gigantische kunstverzameling: zwaarden, wapens, schilderijen. Veel is na zijn overlijden verkocht, maar ik heb nog een palissander medaillekistje

Naam: Michael Faure (1958, Schaarbeek) * **In het dagelijks leven:** hoogleraar vergelijkend internationaal milieurecht * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Hui, vader van zes kinderen, de jongste is 2, de oudste 33 (vier kinderen uit twee eerdere relaties) * **Woont in** Val-meer, België

Foto: Loraine Bodewes

“
Arnold is mijn grootste en meest bijzondere huisdier: een reuzenschildpad
”

met daarin al zijn onderscheidingen. De liefde voor muziek en schilderkunst heb ik van opa en mijn vader. Cultuur is belangrijk, vormend. Mijn zonen van elf en 31 gaan samen naar de opera. Laatst zijn we met het hele gezin naar een expositie van Adriaen Brouwer in Oudenaarde gegaan. We hebben een hechte band. Iedere zes weken komen we met z'n allen samen voor de *Sunday lunch*.

De drie eigenschappen die mij het meest tekenen: Ik ben relatief positief, ik probeer alles van de *bright side of life* te zien. Dat combineer ik met een gezegde van mijn vriend Anthony Ian Ogus [emeritus-hoogleraar Manchester en Rotterdam]: *Always choose the least stress option*. Ik vind dat je met groot respect en waardering voor een ander in het leven moet staan. Ik vind ze vreselijk, mensen die zoveel met zichzelf bezig zijn. Daar hebben vooral wetenschappers een handje van. *By the end of the day* draait het maar om één ding: familie en vrienden. Ik ben wars van uiterlijke schijn, toeters en bellen. O ja, ik ben ook wars van klagen. Laatst was ik bij de kapper in Maastricht en zat daar zo'n Hoensbroekse trut te zeiken over het weer [er volgt een beklag in het Hoensbroeks dialect]. Dan denk ik: 'Ben je nu eindelijk klaar?'

Liefde is niet moeilijk. Verliefd zijn is niet moeilijk, maar liefde is een werkwoord. Eigenlijk zou je drie keer moeten

scheiden en drie keer moeten trouwen met dezelfde vrouw. Els, mijn eerste vrouw, ken ik al sinds mijn vijftiende. We zijn rond ons 26^e getrouwd en gingen tien jaar later uit elkaar. Iemand van wie je heel veel houdt, wil je geen pijn doen, maar het was onvermijdelijk, ik werd verliefd op iemand anders. Onze scheiding ging niet zonder leed, *there's no clean way to do it*. Tijd heelt gelukkig alle wonden. We zijn nu beste maatjes. Met Hui ben ik sinds 2001 samen. Ik gaf gastcolleges in Leuven en werd gevraagd een masterscriptie te begeleiden. Hui was de studente. Nee, ten tijde van de begeleiding waren we nog niet *involved*. Wat er zo leuk is aan haar? Ze is zeer aantrekkelijk, slim, dynamisch, actief en verzorgend voor mij en de kinderen. We zijn beiden levensgenieters.

Wanneer was je voor het laatst ontroerd? Twee weken geleden kreeg ik een verdrietig bericht van Christian Wolff. We zijn al jaren goede vrienden, ik ken hem uit Chicago. Ik deed er mijn masters, hij zijn doctoraat. Hij is decaan geweest van de School of Business and Economics. We zien elkaar niet vaak, maar als we afspreken, is er een enorme klik. [Er valt een stilte, hij is zichtbaar ontroerd]. Zijn oudste zoon is overleden, hij heeft een ongeluk gehad. Ik heb die jongen zien opgroeien, hij was net zo oud als mijn zoon Gerbert. Ik moet denken aan Brel die zong over een van de ergste dingen in je leven: *voir un ami pleurer*. **Mijn H-index van vandaag:** Als goede jurist is mijn antwoord: geen idee. Ik ben niet bezig met mijn reputatie. Vooral medici maken zich daar druk over, de valspelers. Sommigen publiceren meer dan dat ze kunnen lezen. Een directeur van een onderzoeksinstituut die vindt dat zijn mensen hem als auteur moeten opnemen omdat hij nu eenmaal directeur is. Ja hallo. Je bent alleen auteur als je hebt meegeschreven. Maar als de medici het zo willen, ze doen maar. Wij juristen moeten ons niet zot laten maken. Wij hebben onze eigen normen.

Film: Shoplifters

De beste Gouden Palm-winnaar in jaren

Still uit Shoplifters

Het verhaal: Onderweg naar huis ontdekken Osamu (Lily Franky) en zijn zoon Shota (Jyo Kairi) buiten in de winterse kou een klein meisje. Osamu trekt zich haar lot aan en weet zijn vrouw over te halen om het door haar ouders verwaarloosde meisje – Yuri (Miyu Sasaki) – in hun gezin op te nemen. Osamu's gezin heeft het niet breed en de kinderen moeten helpen met kruimeldiefstal in supermarkten om aan eten te raken. De piepjonge Yuri wordt al snel een volleerde dievegge, maar krijgt in het gezin ook alles wat ze thuis ontbeerde: liefde, warmte en genegenheid. Door een onverwachte gebeurtenis worden de familiebanden echter heviger op de proef gesteld.

Een Japanse filmmaker in topvorm:

- *Shoplifters* toont Hirokazu Kore-eda – wiens oeuvre met *After Life* (1998), *Nobody Knows* (2004) en *Still Walking* (2008) al meerdere meesterwerken telt – op de top van zijn kunnen. De Japanner staat bekend om zijn tedere gezinsdramas. Kore-eda stelt daarbij belangrijke vragen over ouder-kind relaties en betoogt dat bloedbanden minder belangrijk zijn dan wat een familie écht bindt: liefde en aandacht voor elkaar.
- Mochten Kore-eda's scenario's door een Hollywoodregisseur worden verfilmd, dan zou het resultaat drakerig zijn. En ofschoon hij zelf in zijn oeuvre ook weleens tegen Disney-zeemzoeterigheid heeft aangeschurkt, weet Kore-eda dit keer een perfecte balans te vinden

tussen tedere humor, drama en ontroering.

- Eerder dit jaar won *Shoplifters* de Gouden Palm, de hoofdprijs van het filmfestival in Cannes. Opluchting alom, want na een aantal jaren van controversiële jurybeslissingen ging de hoofdprijs eindelijk weer naar een film die unaniem werd geprezen.
- “Alle gelukkige gezinnen lijken op elkaar”, zei Tolstoj, hetgeen toch vooral bewijst dat die ook wel eens uit zijn nek lulde, want dit is een zeer ongewoon gelukkig gezin. Het knappe van Kore-eda's film is dat hij alle leden van het gezin zo fijntjes weet te tekenen, iets waar de gemiddelde Netflix-serie tien uur voor nodig heeft.
- *Shoplifters* is een film van delicate penseelstreken: terloopse blikken, kleine glimlachen.

Het is een film die begrijpt dat de belangrijkste momenten in het leven vaak kleine momenten zijn, iets wat Kore-eda ook al liet zien in het hartverscheurende *After Life* (1998).

Het salomonsoordeel: De ultieme kerstfilm is en blijft natuurlijk *It's A Wonderful Life* (Frank Capra, 1946), maar *Shoplifters* heeft – ofschoon de film buiten het genre valt – wel alle ingrediënten die je van een goede kerstfilm verwacht: een warm kloppend hart, een flinke snuf melancholie, een humanistische boodschap en een zachtjes ontroerend verhaal.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Gele hes

Een paar weken geleden rekende ik mijzelf voor het eerst in mijn leven tot de *gewone mensen*. Ik had het toen over de sluiting wegens faillissement van ziekenhuizen. Het bedrijfsleven in de vorm van de zorgverzekeraars was daarvoor verantwoordelijk. Met steun van de overheid die in tijden van neoliberale democratie uit overtuiging zulke beslissingen aan de tucht van de markt en het vrije spel van de zogeheten maatschappelijke krachten overlaat. Het merkwaardige resultaat van deze ons aangedane markt en krachten is dat de kosten en het ongemak bij de al genoemde gewone mensen terechtkomen. Wanneer die sluitingen een aantal weken later hadden plaats gevonden, dan zouden demonstranten ongetwijfeld voor de gele hes hebben gekozen. Veranderingen in de publieke opinie gaan snel en worden vertaald in concrete symbolen. De gele hes is een voltreffer. Het is bij uitstek de dracht van de gewone mensen. Men ziet ze overal waar mensen zwaar, vuil of gevaarlijk werk verrichten. Het is de dracht van de *rank and file* van onze bedrijven en organisaties. Het is geen uniform met een

aanduiding van rang en onderdeel, meer een klederdracht met voldoende ruimte voor variatie om iedereen in te lijven. Er zijn geen

leiders die namens een bekende groepering spreken. Hooguit zijn er woordvoerders. Het volk is één en ongedeeld. De gewone mensen zijn kwaad.

Het associëren van de gele hes met kwaadheid, ordeverstoringen en actiebereidheid heeft al meteen verwarring opgeleverd. Zondagmiddag fietste wielrenster en *Trouw*-journaliste Marijn de Vries in druilerig weer haar benodigde kilometers bij elkaar. Zij droeg een fluorescerend jasje over haar fietskleding. Bij een stoplicht hoorde zij een stem: “Ben je boos?” Ze draaide zich om. Een man keek haar lachend aan. Pas nadat ze was doorgereden bedacht ze dat de man een grapje maakte. Uiteindelijk vond ze dat ze het niet grappig moest vinden. Ze overweegt nu een tekst op haar rug: ‘Ik ben niet boos, ik gebruik ‘m waarvoor-ie bedoeld is.’ Ik vermoed dat, verstandig als ze is, en geen gewone Nederlander, ze daarvan zal afzien. Voorwerpen, die ook symbool zijn, hebben vaak meer betekenissen. Dat maakt ze zelfs effectief in het leven van alledag. Dubbelzinnigheid in dit opzicht voorkomt zelfs veel onnodige meningsverschillen.

Voorts ben ik van mening dat het gele hesje eigenlijk gele hes moet heten. Typisch Nederlands om een symbool van ongenoegen van een verkleinwoord te voorzien. In Frankrijk zal dat niet gauw gebeuren.

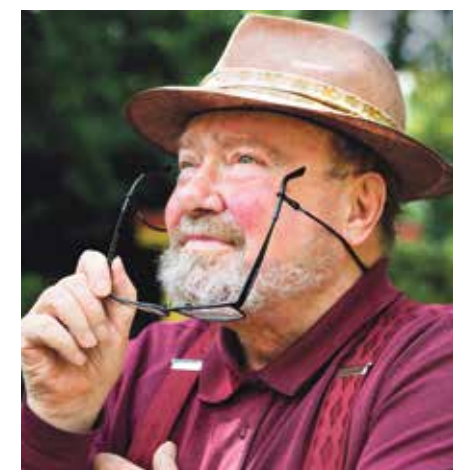

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl
W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,
Catharien Kerkman, Bettina Geiling,
Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan, Silvia
Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas
Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Yuri Meesen 043 - 38 85 385
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Wim Groot,
Mark Kawakami, Hans Philipsen, Mark Vlug-
gen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud
Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op
de universiteit en op diverse locaties in
Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant
thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de
hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden
overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes
iedere week ook op internet:
www.observantonline.nl

paarltsjes

EUROBED MAASTRICHT: *beds-

mattresses-boxsprings-bedlinen-

duvets-pillows-and more!*BEST PRICE

GUARANTEED in stock-delivery possible

CHECK: WWW.EUROBED.NL

HAPJES HOUR bij BAB TOMAS Proef

de Levantijnse keuken: gratis hapjes bij

je drankje, elke woe + don 16.30-18u

Tongersestraat 23 * www.babtommas.nl

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaf van reden Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

DEBATE AT THE CASTLE

On local identities
and global issues

The 'local' and the 'global' debate against
a backdrop of spectacular scenery of the
castle of Hoensbroek

Free entrance and drinks and guided tour
in English of castle and exhibition

More information on debateatthecastle.nl

Please register by sending an email to
f.van.tongeren@heerlen.nl

THURSDAY
10 JANUARY
2019 FROM
7 PM

**KASTEEL
HOENSBROEK**
kasteelhoensbroek.nl

with the exhibitions:

DNA
VAN LIMBURG

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

13-12, 10.00 uur: mw. Katrin Marchand, MSc.	18-12, 10.00 uur: mw.dr.s. Ella M. Poels
13-12, 12.00 uur: dhr. Thomas T. Poels, MSc.	18-12, 10.45 uur: dhr. Giovanna B. Diniz
13-12, 14.00 uur: dhr.dr.s. Ulrich M.F.L. Mehnert	18-12, 12.00 uur: mw. Hanjie Zhang, MA.
13-12, 16.00 uur: dhr. Pim Wetzelaer, MSc.	18-12, 14.00 uur: mw. Dugan Maddux, MD.
14-12, 10.00 uur: dhr. Besmir Fidahić	18-12, 15.45 uur: mw. Ceren Pekdemir, MSc.
14-12, 12.00 uur: dhr.dr.s. Rutger A. Stokmans	18-12, 16.00 uur: dhr. Le Quang Bach
14-12, 12.45 uur: dhr. Pierre P.M. Thomas, MSc.	19-12, 10.00 uur: mw. N.M. Mahaweni, MSc.
14-12, 14.00 uur: dhr.dr.s. James van Bastelaar	19-12, 12.00 uur: dhr. Thomas B. Mougey, MPhil.
14-12, 16.30 uur: Inauguratie mw.prof.dr. Sandra M.G. Zwakhaleh	19-12, 14.00 uur: dhr. Petrus S.S. Castelijn, MSc.
17-12, 12.00 uur: mw. Ester Serra Mingot, MSc. Joint Doctoral Degree Aix Marseille University-UM	19-12, 16.00 uur: dhr.dr.s. Ivo J.H.M. de Vos
17-12, 14.00 uur: mw. Steffy E.A. Stans, MSc.	19-12, 17.00 uur: dhr. Emre Ergin, MA.
18-12, 09.30 uur: dhr.dr.s. Wolfgang Giernalczyk	20-12, 10.00 uur: mw.dr.s. Dina A. Schott
	20-12, 12.00 uur: dhr. Andreas Mitzschke, MPhil.
	20-12, 14.00 uur: mw. Franca M.C.L. Tonnaer, MSc.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Programme Manager** MaastrichtMBA at UMIO, SBE, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2018.320
- **Secretaresse** College van Bestuur, MUO, 30.4-38 uur (herhaalde oproep)
Vacaturenummer: AT2018.340
- **Administratief medewerker** Studium Generale, SSC, 11.4-15.2 uur
Vacaturenummer: AT2018.344
- **Post-doc** in Finance and Real Estate, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.345
- **Study Adviser** (Student & Career Counselling), SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.346
- **Onderzoeksassistent** (O&O medewerker) bij De Maastricht Studie/FHML/Interne Geneeskunde/CARIM, 18-40 uur
Vacaturenummer: AT2018.347
- **Onderzoeksassistent** (O&O medewerker) bij De Maastricht Studie/FHML/Interne Geneeskunde/CARIM, 19-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.348
- **Onderzoeksassistent** bij De Maastricht Studie/FHML/Interne Geneeskunde/CARIM, 19-38 uur
Vacaturenummer: AT2018.349
- **Project officer** for EU Research Project, SBE, 19 hours
Vacancy number: AT2018.350
- **PhD candidates** at the department of Finance, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.351
- **Research Policy Support Officer**, FASoS, 30.4 hours
Vacancy number: AT2018.352
- **Lecturer** at the Department of Organization and Strategy, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2018.353
- **Coördinator** Family-Friendly University, MUO/HR, 19 uur,
Vacaturenummer: AT2018.355

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Happy Holidays

Holidays are coming :)
We wish you a Merry Christmas
and a sparkling 2019!

Good luck during the XXL Weeks,
you can do it!

And if you need some extra
energy: this is the place to be.

M.RK.T

cato

Bedoeling

Het is zaterdagavond en ik kijk de film *Alles is Liefde* met een vriendin uit Australië. Mijn zielenmaatje van overzee, die ooit een blauwe maandag in Nederland heeft gestudeerd, en dus de hele film moeiteloos kan volgen. Afgezien van Zwarte Piet is de film vrij tijdloos: boodschappen als "liefde is als Sinterklaas: je moet er wel in geloven, anders wordt het niets" en "we staan allemaal op de ware te wachten, maar de vraag is: wat doen we in de tussentijd?" blijven je nog lang bij.

We kijken de film in mijn bed, het beddengoed opgetrokken tot aan onze kin. Zo zaten we ook in Canberra, een jaar geleden, wanneer onze harten weer eens gebroken waren of wanneer we besloten om dan toch maar met elkaar te trouwen later: "Geen gezeik, jij begrijpt mij tenminste." Mijn vriendin veert op als een personage in de film zegt: "Jij en ik, dat is gewoon niet de bedoeling." Ze glundert: "O, dat vind ik zo'n mooi woord: *bedoeling*, dat zeiden ze bij mijn Nederlandse gastgezin thuis ook altijd."

Als de film is afgelopen en we allebei in ons eigen bed kruipen lig ik na te denken over dat woord: *bedoeling*. Het heeft iets ontzettend deterministisch, maar ook iets zoets. Het beschrijft niet de zware dingen, zoals de zin van het leven of de reden waarom alles gaat zoals het gaat. Het wordt eerder gebruikt als een manier om te zeggen dat je iets in gedachten had, maar dat het bij nader inzien toch niet zo'n goed idee is. Een vergissing, een dom foutje. Een "oeeps, dat was niet de bedoeling".

Want wat is eigenlijk de bedoeling? Mijn bedoeling? Ik ben soms zo bang dat ik de verkeerde keuzes maak. Dat het ontzettend dom is om nú bijvoorbeeld hartstochtelijk op zoek te zijn naar liefde, terwijl ik op een leeftijd ben waar men erom bekend staat egoïstisch te zijn. Maar misschien is zoeken naar liefde ook wel egoïstisch. Het gaat tenslotte om mij: ik wil bemind worden. Hé, maar nu geef ik er weer zo'n zware betekenis aan. De *bedoeling* was iets liefs. Iets zoets. Niet de zin van het leven. Als ik de volgende ochtend wakker word staat mijn vriendin pannenkoeken te bakken in onze keuken. Ik zie dat ze het verkeerde gaspitje gebruikt, waardoor de eerste pannenkoek een beetje aangebrand is. Ach, het was vast niet de bedoeling.

Cato Boeschoten

“Na het eten sta je op en ga je dansen”

Praeses Ritz versus Juul Mensink (20), tweedejaars European Studies, is voorzitter van Ritz (Tragos)

Aantal actieve leden: 30

Borrelen: Tragos

Betekenis 'Ritz': "Niet het hotel. Het is een afkorting en het is geheim, sorry."

Praeses Let's dance!

Roberto Lasso (21), derdejaars International Track in Medicine, is voorzitter van M.S.D.V. Let's dance!

Aantal actieve leden: 150

Borrelen: vrijdag salsafeestjes in de Stay Okay

Betekenis 'Let's dance': "Dat je iemand uitnodigt en zegt: let's dance!"

Juul, wat maakt jouw dispuut bijzonder?
Mensink: "Nou, we zijn heel divers..."

HAHA, DAT ZEIDEN TWEE DISPUTEN VORIGE WEEK OOK AL.

Mensink: "O ja? Toch is het zo. We zijn is een mix van karakters, rustige en drukke types, ambitieus of alleen feesten. Ook wel: luidruchtig en behoorlijk aanwezig. Ikzelf ook ja. Maar het ambitieuze overheerst toch wel, Ritz-mensen doen allemaal wel wat, ze zitten in faculteitsraden, bij Aiesec, ik zit in de F-raad bij Fasos en in het bestuur van Dope. Ik vind het leuk om mezelf bezig te houden, je moet goed plannen maar een dag heeft 24 uur hè. En de studie is ook belangrijk, in de tentamenperiode staan we om acht uur bij de bieb, we halen mekaar uit bed daarvoor."

HAD JIJ GEEN NEIGING OM BIJ EEN DISPUUT TE GAAN, ROBERTO?

Lasso: "Nee, het is niet mijn wereld, zeker dat ontgroenen niet. Als mensen zich zo gedragen..., ik vind het een beetje zielig, om op die manier een groepsband te schep-
pen. Triest, en geforceerd."

Mensink snapt wel dat "je er zo tegenaan kunt kijken, en ja, zo'n ontgroening is een moeilijke periode, er wordt veel van je gevraagd, maar je onderlinge band daarna is heel sterk".

Lasso: "Maar daarvoor moet je wel je eigen persoonlijkheid opzijzetten."

Mensink: "Vind ik niet. Je versterkt juist je persoonlijkheid, je leert voor jezelf opkomen, je leert samenwerken, mensen helpen elkaar. Het is ook niet allemaal grimmig en gemeen. En je kunt altijd stoppen; ja, dan moet je er wel uit."

Lasso: "En om dat te zeggen moet je sterk in je schoenen staan, veel mensen zijn daar op die leeftijd te onzeker voor."

Mensink: "Je moet kijken of het bij je past. Zo niet, dan doe je iets anders."

Het is duidelijk, dit zijn twee werelden *and never the twain shall meet*. Maar, concluderen ze samen, "we hoeven er niet uit te komen". Lasso is veel meer van het sporten. Hij heeft triatlon gedaan, bij Ferro Mosae, hij danste toen ook al, maar allebei was te veel. "Na de triatlontraining bleven de anderen en moest ik altijd weg om te gaan dansen. Ik was overal en nergens, zo smeed je geen banden." Hij koos voor het dansen, salsa, Latin, ballroom. "Zeker meer vrouwen dan mannen bij jullie?".

wil Mensink weten. "Ja, een man die twee andere mannen binnenbrengt krijgt korting op de contributie."

MAAR HOE KOMT IEMAND ERBIJ OM VAN DANSEN ZIJN SPORT TE MAKEN?

Lasso: "Het zit in de familie van vaderskant. Mijn moeder is Nederlands, mijn vader komt uit Ecuador. Wij dansen daar voortdurend, het is de warmte en de blijdschap van de mensen. Dat is mijn cultuur. Na het eten sta je op en ga je dansen."

Mensink: "Na het eten gaan wij op de bank zitten."

Lasso: "Het is goed voor je, je gebruikt spieren die je anders nooit gebruikt, je moet zelfvertrouwen hebben maar dat leer je door het veel te doen. Het is sport en plezier tegelijk. Trainen, dat is bij ons naar feestjes gaan en dansen."

Is het niks voor Mensink? "Nee joh, ik kan niet dansen."

Lasso: "Iedereen kan het leren, echt waar."

WELNEE. HEB JE WELEENS EEN BIOLOGENFEESTJE GEZIEN?

Mensink: "Of de gemiddelde dispuutsavond..."

Lasso: "Ach, zelf dans ik ook weleens uit het ritme, mijn danspartner geeft me vaak op m'n kop." Zo erg zal het niet zijn want Lasso doet mee aan wedstrijden, nationaal en Europees.

Iets anders: er zitten hier twee voorzitters. Die job is niet altijd makkelijk, vertelt Mensink: "Je probeert een goede sfeer te creëren, je dispuuts-
genoten met enthousiasme te motiveren, maar soms moet je keuzes maken die niet iedereen bevallen. En omdat we hele hechte vriendinnen zijn en elkaar bijna elke dag zien, is dat weleens moeilijk. Ik denk dat het bij een grotere vereniging makkelijker is om keuzes te maken. Daar staat niet iedereen zo dichtbij."

Lasso: "Ja, maar het gaat om meer mensen, dus de consequenties zijn ook groter."

Mensink: "Ik wilde zelf heel graag voorzitter worden, het leek me leerzaam om een groep van dertig te leiden. En ik wilde ook wat terugdoen voor het dispuut. Ik ben namelijk begonnen op de hogeschool terwijl ongeveer iedereen van het dispuut op de uni zat. Daar wilde ik ook heen."

Ze hebben me geholpen om mijn P te halen, me gestimuleerd, dat had ik echt nodig. 'Je kan het', zeiden ze. Daarna kon ik de overstap naar de UM maken. Nu met meer motivatie dan ik anders had gehad."

Wammes Bos

Foto: Joey Roberts